

ABIGAIL OWEN

AUTORKA BESTSELLERU
KRUTÉ HRY BOHŮ

KORUNA LEHÁŘŮ

PŘELOŽILA JANA PATSCHOVÁ

FRAGMENT

KORUNA LHÁŘŮ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Abigail Owen
KORUNA LHÁŘŮ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KORUNA LHÁŘŮ

ABIGAIL OWEN

PŘELOŽILA JANA PATSCHOVÁ

FRAGMENT

The Liar's Crown Copyright © 2022 by Abigail Owen

All rights reserved.

Translation copyright © Jana Patschová, 2026

This edition is published by arrangement with Rights Mix c/o Entangled Publishing, LLC

ISBN tištěné verze 978-80-253-7879-3 (1. zveřejnění, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-253-7880-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7882-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7883-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Heather – za to, že se mnou už tolik let žiješ v tomhle světě
a že ho miluješ stejně jako já*

Nova

*Odolávat je lidské,
svádět je božské.*

PROLOG

KDYSI DÁVNO PŘI KLETBĚ

Před osmnácti lety...

Těžký noční vzduch prořízl první výkřik novorozeněte a ženy v místnosti si společně úlevně povzdechly. Všechny kromě Hesperie.

Ta místo toho pohlédla do stínů.

Sledoval je král? Číhal někde poblíž? Dával pozor, jestli splnila úkol, kterým ji pověřil?

Jako písečnou nymfu Hesperii přivolávali, aby žehнала každému novému životu, který v Arydu přišel na svět. Do paláce přicházela po celá staletí a jménem bohyně tohoto panství udělovala požehnání každému královskému novorozeněti. Ženy v místnosti ji považovaly za váženou bohyninu stoupenkyni, kůži měla pomalovanou barvami pouští, odkud její druh pocházel.

Netušily, že je také špiónkou.

Ani že důvod, proč dnes v noci přišla, neměl s požehnáním vůbec nic společného.

Porodní bába přestříhla pupeční šňůru, omyla dítě a zabalila ho do měkké příkrývky. Nepodala ho však matce – manželce korunního prince, která stále seděla na porodní stoličce, bezvládná, zalitá potem, s nohama roztaženýma. Místo toho dítě předala královně Arydu, jež byla vlastně i Hesperiiinou královnou.

Jenže Hesperia jí nesloužila. Sloužila jemu.

Eidolonovi. Králi Tyndry. Chladnému a krutému muži, který se skrýval pod uhlazenou maskou okouzujícího lháře.

„Co se mi narodilo?“ vydechla matka skrz popelavé rty a služebná jí zatím otírala čelo čistým lněným hadříkem namočeným ve studené vodě.

Královna jí nevěnovala jediný pohled. Prohlížela si pouze svůj drahocenný odkaz, tak drobný, málem nepatrnější než chomáček vlasů. „Dívka,“ řekla tónem mnohem tvrdším, než by si ten okamžik zasloužil. „Princezna Tabra Eutheria, První z Arydu.“

„Dívka?“ vzlykla matka. „Ale můj manžel si přál chlapce.“

Královna přimhouřila oči a poměřila si rodičku přísným pohledem. „Tak můj mrtvý syn chtěl chlapce?“ ušklíbla se. „To *královny* drží tuto říši při životě.“

Podle stavu, v němž se za její vlády nacházela pouštní říše, si tím Hesperia nebyla tak jistá. Aryd se stal chudým místem, v němž se žilo stále zoufaleji. Jenže ona se před dávnými lety pošetile upsala nesprávnému vládci, a tak na tom vlastně nezáleželo.

Královna kývla a Hesperia přistoupila blíž.

Sklonila se nad dítětem. Byla Imperium, stejně jako všechny královny před ní. U této navíc cítila, že je Enfernae – bytost obdařená vzácnou duševní schopností, která se dědila pouze v této linii.

Přesně tuhle král chtěl.

A ona ji měla proklít.

Hesperia začala nad dítětem šeptat, ale stačila vyslovit jen několik slov, než ji zastavil záblesk vzácného vidění. Hlavou jí prolétla hrůzná představa budoucnosti – mrazivé varování před světem, k jehož zrození by pomohla, kdyby pokračovala.

Trhla sebou a ustoupila. Plánoval král takovou budoucnost? Eidolon byl v posledních letech stále zoufalejší a z důvodů, o nichž odmítal mluvit, si přál, aby k němu byla právě tato Enfernae připoutána hned v okamžiku, kdy se projeví její schopnosti.

Vtom se ozvalo zasténání matky, která se předklonila a objala si stále ještě vystouplé břicho. Pomocnice porodní báby zalapaly po dechu.

Další dítě.

Na rozdíl od ostatních nebyla Hesperia překvapená. V této královské linii se dvojčata-královny rodila každou druhou generaci. V celém

Arydu nebylo střženějšího tajemství. Hesperii se však zatočila hlava z jiného důvodu. Kvůli vidění, které ji právě přepadlo... a nové možnosti.

Odvážím se vzepřít *králi*?

Královna přistrčila novorozeně blíž k Hesperii. „Dokonči obřad.“

Hesperia učinila rozhodnutí. Místo kletby zašeptala prosté požehnaní a prsteníčkem se dotkla čela dítěte.

Když skončila, pomalu ustupovala dozadu. Jakmile si uvědomila, čeho se právě dopustila... a co se chystala udělat, ozvalo se chvění, které hrozilo, že se zmocní celého jejího těla. Viděl to? V poslední době působil slabší. Možná ji tentokrát nesledoval ze stínů. Ať tak či onak, věděla, že si právě zpečetila svůj osud. Poslouchala, jak se matčiným hrdlem dere jeden hlasitý výkřik za druhým – symfonie jejího vlastního ho zatracení.

„Dítě je otočené,“ oznámila porodní bába královně. „Musím ho správně nasměrovat, jinak přijdeme o něj i o matku.“

Královna neprojevila žádné emoce – nedělala to ostatně nikdy. „Zachraňte dítě,“ přikázala tlumeným hlasem.

Křik neustával, až se najednou rozhostilo ticho. Pak místnost zaplnil nový pláč. Nářek dítěte byl ostřejší, jako by se už teď hněvalo na celý svět.

Hesperia nečekala na královnino svolení. Přistoupila k novorozeněti, stále kluzkému po porodu. Stejně jako u všech královských dvojčat před nimi bylo jedno dítě *Enfernae*, druhé *Hylorae* – obyčejné, bez zvláštní moci. A přesně to se Hesperii hodilo. Začala nad dítětem šepat a s každou slabikou mu propůjčovala moc.

„To nebude nutné,“ pronesla královna, která neměla ponětí, co se ve skutečnosti děje.

Hesperia se dotkla prstem ručky maličké princezny, čímž završila obřad, a ostrý žár magie přešel z nymfy na nemluvně. Kletba byla uvalena.

Předpovídal tohle král *Eidolon*? *Vsadím se, že ne, ty nesmrtelný parchante.*

Ať tak či tak, nedalo se to vzít zpět. Věděla, že její lest odhalí až ve chvíli, kdy bude chtít vyhledat budoucí královnu Arydu a ucítí... nic.

Celá pravda se mu pak vyjeví, jakmile pohlédne do očí její sestry.

Královna se ani nepodívala do tvářičky druhého dítěte a obrátila oči do rohu místnosti. Ze stínu vystoupila žena. Přestože poušť žhnula vedrem, byla zahalená v těžkém plášti, kapuci staženou hluboko do čela. Vzala dítě od porodní báby, která se s tázavým pohledem obrátila ke královně.

Když královna promluvila, v jejích slovech byla slyšet hrozba – ne, příslib – pomsty vůči komukoli, kdo by se opovážil vzdorovat její vůli. „Druhé dítě se narodilo mrtvé,“ prohlásila. „Je mrtvé. Rozumíte?“

Hesperia pochybovala, že se vůbec dožije dne, kdy by o tom mohla komukoli vyprávět – ostatně mlčela už po celé generace. Věděla taky, že ani nikdo další v místnosti nikdy nepromluví – jen blázen by se protivil takovému příkazu, pokud chtěl žít.

Ale kletba... jednou přijde den, kdy už ticho udržet nepůjde.

PRVNÍ ČÁST

PĚŠEC

1

CHATRČ A ČARODĚJNICE

Ted'...

Čas mi měří jediná hvězda, která pomalu pluje po obloze. Sleduju ji malým nezaskleným okénkem a vyčkávám.

Já vlastně pořád jen čekám. Čekám, až se mi podaří proklouznout ven. Čekám, až mě zavolají, abych splnila své povinnosti. Čekám, až mi Omma – žena, která mě vychovávala už od narození – řekne, co mám dělat. Čekám, až se budu moct stát někým jiným, než kým jsem.

Mereneith Evangeline, Dvanáctá z Arydu.

Druhorozená princezna z dlouhé linie královských dvojčat – jedna vládne, druhá slouží. Tajně, jako pouhá dvojnice, která má ochránit prvorozenou, nadejde-li nebezpečí.

Takže se vlastně dá říct, že v podstatě nečekám na nic jiného než na smrt.

Přitáhnu si kolena k hrudníku a pozoruju noční oblohu. Ještě chvíli.

Už jako malá jsem se lehkomyšlně plížila z domu. Pošetilý? Možná. Ale poušť představuje jediné místo, kde můžu být prostě *Meren*. A taky tam žije Cain.

Cain je Tulák – pochází z kočovného národa, jehož lidé putují poušťmi a občas zavítají do města, aby vyměnili své zboží. Kvůli jeho cestám a Ommě, která na mě dohlíží přímo ostržím zrakem, už uplynula věčnost od doby, kdy se mi naposledy podařilo z tohoto domu utéct.

Při pomyšlení, že ho znovu uvidím, se mi rozčilením rozbuší srdce. Nejen proto, že je mým jediným skutečným přítelem – Cain mě učí

věcem, které by mi Omma nikdy nedovolila. Věcem, jež by mi mohly zachránit život, kdyby se král Tyndry rozhodl pro nás přijít.

Eidolon – to je ten důvod, proč jsem se ocitla v téhle kaši, z níž nelze uniknout.

Příběhy, které mi vyprávěly Omma s babičkou, mě vždycky přímo děsily. Nesmrtelný král už po staletí unáší a vraždí královny Arydu. Jen pár generací mu nepadlo do spárů – proto naše babička může dál vládnout a Omma zůstává naživu.

Hrozba, že si jednou přijde i pro nás, visí neustále ve vzduchu – jen nevíme kdy ani proč. A právě ta nejistota mi nahání největší hrůzu.

Narovnám se. Ne. Dnes večer nehodlám přemýšlet o krutém osudu, který mi matka bohyně a jejích šest dcer daly do vínku. Dnešní večer patří *mně*.

Nebo bude – jestli se mi podaří dostat z toho zatraceného domu, aniž by mě někdo chytil.

Jakmile mi hvězda zmizí z dohledu, vyskočím na nohy a začnu si upravovat přestrojení. Černý top, který mi těsně obepíná křivky, ošoupané kalhoty a sešlapané boty z teletiny – oděv typický pro žebravého sirotka, ne však hodný princezny, která žije v utajení.

Někdy si říkám, co je vlastně mé pravé já.

Zkontroluju, že mám u sebe nůž, bez něhož neudělám ani krok, načež si připnu šátek okolo hlavy tak, aby mi byly vidět jen oči. Kdykoli si vyjdu do města, vždycky ho tak nosím. Bohyně chraň, aby si mě někdo spletl s princeznou Tabrou, následnicí trůnu.

Jako její jednovaječné dvojče mám stejné dlouhé havraní vlasy, stejnou zlatavou pleť, která se pod slunečními paprsky obsype pihami, stejné oči barvy jantaru i bradu, jejíž tvar svědčí o tvrdohlavosti. Jsem její přesná kopie, do posledního znaménka a jizvy.

A věřte mi – nechcete vědět, odkud ty jizvy pochází.

Podívám se k oknu. Tudy jsem se ještě nikdy utéct nepokusila – a měla jsem pro to dobrý důvod. Jenže Čarodějnice mě už na všech ostatních únikových cestách chytila a já bych si ráda ušetřila pár mincí. Jakmile přehodím nohu přes okenní rám, zvedne se mi žaludek a já se křečovitě chytnu okraje. S výškami jsem se *nikdy* nekamarádila.

Naštvaně si povzdechnu. Princezna Mereneith, Imperium a neohrožená dvojnice budoucí královny Arydu, se třese strachy, že spadne z prvního patra a zabije se.

Kdyby mě teď viděl Cain, dělal by si ze mě legraci do soudného dne.

Aniž bych byť jen pohlédla dolů, rychle přebíhám po střeše až k okraji, kde je ke zdi přišroubovaný okap. Před očima se mi dělají černé mžitky. Je tady nahoře řidší vzduch, nebo jsem prostě jen zapomněla dýchat?

Pevně se chytím trubky, zakážu si přemýšlet a spustím se po ní dolů do uličky. Když se konečně dotknu nohama země, rozechvěle se na dechnu.

Tak tohle bylo naposledy.

Aspoň mám štěstí – ulička je prázdná. Po Ommině hlídacím psovi ani stopy.

Znechuceně nakrčím nos. Tady to vždycky smrdí močí. Malá, zubem času poznamenaná chatrč, kde s Ommou žijeme, stojí vmáčknutá mezi dvěma hostinci – jako malé dítko mezi ramenatými muži v chrámové lavici. V těchhle putykách člověk narazí spíš na drsnější sortu cestujících – na pijáky a děvky. Tak jim aspoň říká Omma – ke mně se ty ženy vždycky chovaly vlídně. Tedy kromě té, která žije v moři jako tuleň a teprve na břehu se proměňuje v člověka. Ale ta je protivná na všechny.

Nevšímám si, jak se mi třesou ruce, a z hromady odpadků, kam jsem ho předtím ukryla, vytáhnu svůj tlumok. *Do pouště nikdy nechod nepřipravená*, klade mi vždycky na srdce Cain. A ten o tom musí něco vědět.

Píseční potkani se mi rozprchnou z cesty a já vidím, jak na mě cení drobné zoubky, které jsou však ostré jako břitva. Podařilo se jim prokousat se látkou tlumoku. Už zase.

Přehodím si popruh přes rameno a rychle se vydám k ústí uličky. Z ulice, do níž mám namířeno, není slyšet ani hlásku. To se mi hodí. Nejbezpečnější bude dostat se za městské hradby dřív, než se lidé začnou trousit ven, aby si užili chladný noční vzduch.

Jenže sotva stačím udělat krok, něčí zkroutené, sukovité prsty mi sevrou paži a s překvapivou silou mnou trhnou dozadu. Hlavou mi proletí celý řetězec nadávek, ale tentokrát je dokážu spolknout.

Čarodějnice – nikdy jsem neslyšela, že by ji někdo oslovil jinak – mě probodává pohledem. Má prateta jí už roky platí, aby hlídala dům – a mě –, kdykoli se musí vzdálit. Jenže Omma je lakomá – dokonce i když jde o ochranu královské poloprincezny –, a tak si najala jen Bezmocnou.

Skutečnost, že ta žena nevládne žádnými schopnostmi, však ani zdaleka neznamená, že z ní nejde hrůza.

„Dnes večer bys neměla nikam chodit,“ zaskřehotá hlasem, který by dokázala milovat snad jen matka, a já cítím, jak mi zarývá prsty do paže a šhubá jí.

Tentokrát mě nezastaví *nikdo*. Nervózně přešlápnu – nemůžu se dočkat, až odsud zmizím. „Poslyš –“

Zvedne ruku, aby mě zarazila, a povzdechne si. „Jen... na sebe dnes v noci dej pozor, děvče.“

Svráštím obočí. Ještě nikdy se neobtěžovala mě varovat, natož aby mě nechala jít. „Proč?“

„Možná jsem skoro slepá, ale uši mi pořád ještě slouží. Šušká se, že mizí další lidé. Odvlékají je pod rouškou noci.“ Odmlčí se a pak ztiší hlas. „Myslím, že mezi námi zase chodí *Pán stínů*.“

Po zádech mi přejede mráz. Každý ve městě Enoře zná někoho, kdo zná někoho, kdo se ztratil beze stopy. Říká se jim *Zmizelí*. To proto si o mě dělá starosti?

V duchu si přehraju její slova. „Počkej. Můžeš to zopakovat?“

Zavrtí hlavou. „Není to poprvé, co k nám přišly stíny.“

Opravdu? Tak proč se mi o tom Omma nikdy nezmínila?

„Ale tentokrát je to jiné.“

Pomalu vydechnu. Hlavou se mi honí spousta otázek, ale Čarodějnice už mi stejně prozradila víc, než jsem čekala. „Děkuji ti za varování. Budu opatrná,“ odvětim. A pak, možná spíš abych uklidnila samu sebe, jí věnuju široký úsměv a dodám: „Stíny a já... se máme docela rádi.“

V tom jsem jí nelhala. Jenom díky stínům můžu občas uniknout. Poskytují mi úkryt – a já jim za to šeptám svá přání.

Většinou si přeju, abych mohla žít jiný život.

Možná bych mluvila jinak, kdybych se Pánovi stínů musela postavit tváří v tvář. Jsem jen mladá dívka – prožila jsem teprve osmnáct slu-

novratů, Imperium, jejíž ubohá schopnost vládnout písku by sotva dokázala něco změnit. Co bych mohla udělat? Poslat mu písek do očí? Jestli vůbec nějaké má. Při té představě se otřesu.

Stejně mám zakázáno používat své schopnosti – zvlášť mezi lidmi.

Přísné pravidlo. Jedno z mnoha.

Napřímím se. Už tak mám dost starostí s tím, jak se dostat z města, ale Čarodějčino varování... no, většina lidí by pro mě neudělala ani to. Místo obvyklého měšce s mincemi, který jí dávám, když mě chytí – což se stává často –, sáhnu do kapsy pro posledního bouřného hada, kterého se mi při mé poslední návštěvě podařilo propašovat z paláce. Původně byl určený pro Caina.

„Tu máš,“ řeknu a vložím jí do dlaně štíhlého hada pokrytého lesklými, cínově šedými šupinami – vzácnou pochoutku, která se obvykle servíruje jen na stolech nejmocnějších.

Její radostný výkřik, připomínající spíš zakrákání, mě doprovází za roh – do potměnělých, dlážděných ulic, kde možná doopravdy číhá Pán stínů.

2

CIZINEC V NOCI

Ve tmě je rozklad sice hůř vidět, ale vím, že tu je. Všechno kolem je oprýskané, rozbité nebo se rozpadá. Úpadek už se navíc netýká jen chudších částí města.

Přes den se těmito ulicemi plouží za práci lidé, kteří se čím dál víc podobají písečným krysám, jež vyhánějí ze svých domovů – ohlodávají všechno a všechny, jen aby si naplnili břicha. Vexillium, stejně jako Čarodějnice, bez špetky magie. Lidé shrbení pod tíhou života, s hlubokými vráskami ve tvářích a prachem navždy zažraným do kůže. Když se s Ommou vracíme z návštěv paláce, musím se potřít špínou, abych nevypadala tak čistě.

Z jednoho z domů, kolem nichž procházím, se ozve smích – rodina, pomyslím si – a usměju se.

Aryd za noci, kdy si konečně můžeme odpočinout od slunce a neustálé snahy přežít, mi vždycky připomene, že pod vším tím rozkladem žijí lidé, kteří se smějí, milují a prostě dělají všechno pro to, aby vydrželi. Trpělivě přechkají žár dne a odměnou se jim stane svět zalitý měsíčním světlem.

Díky chvilím, jako je tahle, mám neustále na paměti, proč – bez ohledu na to, jak prázdný se mi tenhle život občas zdá – ho nikdy neopustím.

Přestože mě samotnou nikdy netrápily bolesti z hladu nebo nesnesitelné popáleniny z práce pod pouštním sluncem ani jsem neplakala

nad tím, že si nemůžu dovolit dům či léčítele, vidím utrpení lidu Enory – *mého* lidu.

Žila jsem mezi nimi, po jejich boku. Ochutnala jsem sladké, medové cukrovinky, které se prodávají na našem tržišti. Slyšela jsem hudbu krásnější než noční obloha a ležela na střeších, když staří lidé vyprávěli dětem Enory příběhy našeho světa. Kdybych tohle místo opustila, kdo by na ně dohlížel? Kdo by je chránil? Kdo by byl ochotný za ně zemřít?

Jen já. A možná jednou i Tabra, jestli jí dokážu pomoci naučit se vidět za zdi paláce. Pokud nás lidé vůbec přijmou.

Proto tu stále číhá nebezpečí – obzvlášť pro mě. Nebo aspoň pro to, kým jsem. Stále častěji slyšíme zvěsti o nepokojích a organizovaných povstáních z okrajových území, menších měst a osad, a dokonce i ze samotné Enory.

Což znamená, že sebou musím hodit.

Pocit, že mě někdo sleduje, mě znervózní a já se ohlédnu směrem, odkud jsem přišla. Napůl čekám, že se za mnou bude belhat Čarodějnice, ale nikde nikdo.

Zazlobím se, že jsem tak neklidná. Varování té staré ženy mě dnes večer rozhodilo víc, než jsem si myslela.

Překupníci, zloději, vrazi, obchodníci s lidmi. Podsvětí tohoto města se skrývá ve stejných trhlínách a štěrbinách, jimiž se plížím i já, a kdyby mě někdo objevil, mohlo by se to rychle zvrtnout. Přes temná zákoutí a dveřní průchody se blížím k jižní bráně v městských hradbách. Přestože cestu znám nazpaměť, nemůžu se zbavit vtíravého pocitu, že mě někdo pozoruje. Čarodějnice se mi musela dostat pod kůži víc, než jsem si připouštěla.

Ještě jednou se ohlédnu přes rameno, než opustím město, a –

Uprostřed ulice stojí mladý muž, sotva o pár let starší než já, a upřeně se na mě dívá.

Zastavím se, v žilách mi pulzuje adrenalin. Ocitla jsem se tváří v tvář *Stínovému přízraku*?

Neměla jsem si ten nůž přivazovat ke kotníku. Kdyby byl pod tunikou, dostala bych se k němu lépe.

Ale ne, vypadá dost jako člověk. Je oblečený v černém – ne jako dělník nebo žebrák, za nějž jsem se převlékla já, ale zároveň na sobě

nemá nic, co by svědčilo o bohatství či postavení. Je to Vex? Nevypadá jako Vex. Je příliš nehybný. Příliš... se ovládá.

Což znamená, že je nejspíš Imperium. Skvělé.

Otázka zní, jaký druh Imperia asi je.

Hylorae by představoval menší hrozbu. Ovládáme hmatatelné, fyzické živly – písek, vodu, rostliny, to má každý jinak. Ale Enfernae... Jejich vláda nad nehmotnými věcmi, jako jsou emoce, duše nebo lidská mysl, dokáže být děsivá.

Král Eidolon je Enfernae. Nebo se to aspoň říká.

A moje sestra jím bude také.

Omma je Enfernae.

Poslední, po čem toužím, je zkřížit cestu neznámému Enfernae. *Prostím, ať je doopravdy čímkoli jiným.*

Pozoruju ho. Nejen že se na mě dívá – sleduje mě. Soustředěně.

Podivný záchvěv povědomí mi zašimrá v zátylku, ale nedokážu ho uchopit, jako když se snažíte dotknout preludu.

Na okamžik se rozestoupí mraky a jeho tvář ozáří paprsek měsíčního světla. Zmocní se mě vlna nejrůznějších pocitů. Havraní vlasy sčesané z vysokého čela. Ostře řezaná čelist. Husté, výrazné obočí nad očima, které mi i ve stříbřitém světle připomínají chvíle, kdy jsem stála na chráněné straně skleněných hranic našeho panství a pozorovala, jak si slunce pohrává s mělkými vodami oceánu za nimi. Někdy mě na šílený okamžik, při němž se mi zrychlil tep, napadlo riskovat hroznou smrt, jen abych poznala, jaké to je, když mi průsvitné vlny omývají chodidla.

Teď cítím, že mě to stejným způsobem táhne k němu.

Jedinou nedokonalostí, které si na něm všimnu, je lehce křivý kout úst – ale nějak mu to spíš přidává, než ubírá na kráse. Napadne mě, že je to možná ten nejdrsněji vypadající muž, jakého jsem kdy viděla, ale to není důvod, proč stojím na místě jako přikovaná. Je to aura spoutané moci, která ho obklopuje... a způsob, jakým si mě prohlíží. Jako by opravdu viděl mě.

A já udělám tu nejhorší možnou věc – prostě tam zůstanu stát. Jako by bylo naprosto normální narazit uprostřed noci na krásného, znepokojivě povědomého muže, který se zjeví zničehonic. Navíc Imperium.

Omma by mě zabila. Tabra by jí možná i pomohla, protože nesnáší, když se vystavuju nebezpečí. I když máme každá úplně jinou představu o tom, co je „riskantní“, ani jedna z nás by nesnesla, kdyby tu druhou ztratila.

Jestli se dostanu do pouště, dokážu se v písku skrýt. Je to jediné místo, kde jsou moje schopnosti doopravdy užitečné.

„Kdo jsi?“ pronese dřív, než stihnu udělat rozumné rozhodnutí a dát se na ústup.

Projede mnou zvláštní vlna tepla. Bohyně... ten hlas. Sametový, a přesto pevný. Pak mi ale dojde význam toho, na co se mě ptá. Je to ta *poslední* otázka, kterou bych od kohokoli chtěla slyšet. Zvlášť když je možná *Enfernae*. Co když vládne nad pravdou?

Na tiché zmizení už je pozdě. Dám se na útek.

„Hej!“ zavolá za mnou.

Zaváhám a ohlédnu se přes rameno... hloupá chyba. *Proč mě ty jeho oči tak zatraceně rozptylují? U písečné krysy.* Aspoň si vzpomenu, že bych k němu měla promluvit hlubším hlasem, abych nezněla jako má sestra. „Nikdo.“

Nakrčí čelo. *Aha, tak tobě se to nelíbí?* Ani mě to nepřekvapuje. Jsem dost stará na to, abych věděla, že muži, kteří vypadají jako on, jsou zvyklí dostat, co chtějí. Pak ale stočí pohled z mé tváře směrem k východu a jeho výraz se změní. „Neměla bys tam chodit sama.“

Snaží se mě chránit? *Nebo zahnat do kouta,* oponuje racionálnější část mé mysli.

Zvednu bradu. „Udělám, co uznám za vhodné,“ řeknu a uvědomím si, že jsem ta slova pronesla královním panovačným tónem. Okamžitě dostanu chuť se nakopnout. Žebráček z Enory by nezněl tak... majestátně. Nemluvil by s takovou samozřejmostí.

Díky bohyním v jeho očích nespatřím ani záblesk poznání. Už skoro sama sebe přesvědčím, že je to jen nějaký vexový zločinec, jehož noční řádění jsem přerušila, když vtom se lehce ukloní. To gesto znám od dvora.

Svráštím obočí. Zločinec s dvorským chováním? Kdo to sakra je? Než se ale stihnu zeptat, ocitnu se sama, protože cizinec se otočí a rozplyne se ve stínech. Spustím ruku podél těla a zírám na místo, kde

ještě před chvílí stál, nejistá, co jsem vlastně viděla – a možná ještě víc znepokojená nečekaným pocitem zklamání, který se mě zmocnil. Zklamání a... prázdnoty.

Setřesu ze sebe omámení a pospíchám tunelem směrem k písku na druhé straně. Na konci se na okamžik zastavím a ještě jednou se ohlédnou. Nikdo tam není. Tak proč mám pořád pocit, jako by mě někdo sledoval?

Nadechnu se a vykročím za městské hradby. Jakmile se mi chodidla zaboří do písku a oči se upřou k zdánlivě nekonečným dunám Křišťálové pouště, které se nyní třpytí ve světle tří měsíců v úplňku, celé tělo mi rozvibruje radost. Je to pokaždé stejné – jako by se magie, jež mi koluje v krvi, konečně cítila doma.

Chvíli kráčím dál, směrem k tyčící se skleněné stěně, která označuje nejvzdálenější východní hranici našeho panství. Snažím se ji rozeznat v dálce, ale neodráží světlo. Nikdo neví, jak je sklo vysoké. Někteří dokonce tvrdí, že tvoří kopuli – ale kdyby to byla pravda, jak bychom mohli stále dýchat?

Jisté je jen to, že stěny nechala postavit bohyně Aryd, aby nás ochránila před Požírači. A ano, ta monstra dovedou dostát svému jménu – jsou násilnická a lační po krvi. Nikdo neví, proč jimi byly naše moře prokleté, ale každé ze šesti panství pojmenovaných po své vládnoucí bohyni – Aryd, Tyndra, Wildernyss, Savanah, Mariana a Tropikis – proti nim má svou vlastní obranu. Některá je úspěšnější než jiné.

A naše je tahle.

Navíc nám bohyně při ochraně před monstry nadělila nečekaný dar. Chapadla nekonečné zimy se plazí za hranicemi Tyndry a naše skleněné stěny zadržují nelítostný mráz, o němž mi Omma vyprávěla, že pustoší ostatní panství.

Nikdo si netroufá ptát se, co by se stalo, kdybychom o stěny přišli.

Pokračuji na jih, dál od města, kde mám největší šanci najít Caina a jeho lidi.

Jenže v dálce se v dunách nerozzáří žádné ohně. Žádné výbuchy hřejivého smíchu. Žádné dusání koňských kopyt ve vyschlém písku. Čím déle jdu bez jediného náznaku jeho nebo jeho zarífátu, tím víc se ve mně hromadí zklamání. Když dorazím ke studni, kde se vždy

setkáváme, nikdo tam není. Znovu mi dojde, jak osamělý tenhle život dokáže být.

Povzdechnu si a rozhodnu se dopřát si jediné potěšení, které mi zbývá. Krev se mi po něm vaří od chvíle, kdy jsem vykročila za hradby města – prosí mě, abych sáhla dolů a podrobila si písek. Znovu se ostražitě rozhlédnu, protože tohle bych dělat neměla, nahmatám jádro síly uvnitř sebe, té, kterou nikdy nedokážu úplně uchopit. Teplo mi proudí kůží jako perlivé bubliny a z dlaně se vyřine měkké žluté světlo.

Země pod mýma nohama se zachvěje. Písek mě poslechne jako vždy a malé množství se zvedne ze země. Přikážu mu zvýšit teplotu a vyprsknou drobné zlaté jiskry, připomínající ohnivé bludičky, které svádějí ztracené ještě hlouběji do pouště. Písek se slije, vytvoří kouli, jednotlivá zrnka se rozpustí a spojí v žhnoucí oranžovou tekutinu.

Lehkým pohybem prstů tvaruju malou bublinu v zárodek skleněné květiny pro Tabru. Moje sestra skleněné dary ode mě miluje natolik, že si z nich v paláci vytvořila tajnou zahradu.

Nedokončím ji. Je to pořád jen poupě, když se rozhodnu, že bych tu neměla déle čekat. Cain nepřijde a být tu sama je nebezpečné.

S vypětím vůle potlačím zklamání, zvednu se a květinu si strčím do kapsy, abych ji dokončila později.

Než ale stihnu popadnout vak a otočit se zpátky k městu, obepne mi hrud štíhlá, svalnatá paže a do krku se mi zaryje ostří nože.

3

CAIN

Ztuhnu. Milosrdná bohyně. Nesledoval mě nakonec přece jen záhadný muž z ulice? Neviděl, co dokážu dělat s pískem? Jak jsem se mohl dopustit takové neopatrnosti?

„Hneš se a budeš vdechovat vlastní krev,“ zavrčí mi něčí hluboký hlas přímo do ucha.

Počkat. To nezní jako ten cizinec.

Ostří nože se mi zaryje hlouběji do kůže a já sebou cuknu. Teplý pramínek, který mi stéká po krku, mi napoví, že ať je to kdokoli... myslí to smrtelně vážně.

Horečně přemýšlím. Jestli to není on, s kým tedy u sedmi pekel mám tu čest? Imperium by použilo moc. Troll by byl vyšší. Možná Vyvrženec? Ucitím pach potu. Nepatří mně – je cizí, nepříjemný, pronikavý. Aspoň se zdá, že je lidský.

Předtím jsem s tím cizincem měla pravdu. Nůž, který mám připevněný ke kotníku, je mi teď k ničemu. Umět s ním zacházet je jedna z dovedností, které mě Cain naučil, jenže se k němu nedostanu.

Což znamená, že mi zbývá jediná možnost.

Zavřu oči a nehýbu se, ani nedutám. Dokud pro něj nepředstavuju hrozbu, třeba mě pustí. Pokud ovšem nepatří k těm, co hlásají „obětuj ji Jáme kostí“. Představa, že mě bude něco pomalu trávit celé stovky let, se mi pranic nezamlouvá.

„Napadlo mě, kdypak asi narazíme na Cainova mazlíčka,“ ozve se za mnou povědomý ženský hlas.

Vytřeštím oči. Přestože mám nůž stále na krku, neobtěžuju se snahou skrýt zlostný pohled.

Pella, Cainova nevlastní sestra, dovede svou klisnu s lesknoucí se černou srstí přede mě. Koně Tuláků sice působí drobněji, mají jemnější kostru, ale byli vyšlechtěni tak, aby jim nechyběla odolnost a aby oplývali neuvěřitelnou výdrží. Přežijí.

Kdybych byla kůň, chtěla bych být jako oni.

Pella se na mě ušklíbne, otěže na volno, ruce nedbale opřené o vysokou hrušku sedla. Díky ostře řezaným liniím nosu a ještě prořízlejšímu jazyku představuje ženskou verzi Caina, s pletí barvy písku třpytícím se při západu slunce. Vždycky jsem jí záviděla bronz její kůže – já musela vždy dávat pozor a tu svou chránit, abych se co nejvíc podobala sestře, která téměř nikdy neopouští bezpečí paláce.

Pellu jsem nikdy neměla v lásce.

Úšklebek dokážu ustát. V těch se nikdo nevyrovná Ommě, a mé babičce už vůbec ne. Dvůr je plný lidí, kteří dovedou jen odsuzovat, takže jsem si proti nim postupně vypěstovala hroší kůži. Jenže to, že mi Pella pořád říká Cainův mazlíček, přestože jsem o několik měsíců starší než ona, mě dokáže zvednout ze židle.

A co je horší – ona to ví.

„Pello,“ pozdravím ji. „Ráda bych řekla, že je to milé překvapení, ale očividně ses ještě nepřenesla přes tu svou uštěpačnou fázi. Škoda.“

Její pobouřené zasyčení mi za to stojí, i když mi za trest zatlačí nůž hlouběji do masa na krku a vyždímá ze mě další kapky krve. „Ty se opovažuješ urážet zarifovu dceru?“ vyjede po mně její zvěd.

„Pusť ji,“ ozve se zpoza studny další známý hlas – hlubší než naposledy, co jsem ho slyšela.

Cain.

Přistoupí blíž, měsíční světlo mu ozáří tvář, a já zamrám. V poslední době mě při každém setkání překvapí. Nemůžu si pomoci. Pořád čekám, že spatřím toho kluka, kterého jsem vídala každých pár měsíců, když jsme vyrůstali – hubeného čahouna s útlými rameny, díky nimž

jeho hlava působila příliš velká, a neohrabanýma nohama, které jako by si občas dělaly, co chtějí.

Jenže ten kluk je pryč, není tu už rok nebo dva.

Smějící se oči, v noci černočerné, mu sedí široko posazené pod klenutým čelem. Silná čelist. Kůže osmahlá sluncem do sytého, měděně bronzového odstínu, tmavší než Pellina. Postava pod volnějším oblečením pouštních kočovníků se zvětšila, rozšířila se a bezpochyby ztvrdla.

Oděv má z látky přesně v odstínu tohoto kraje – písku barvy ovsa –, takže mu splývá s okolím. Je těžké poznat, kde jedna vrstva končí a druhá začíná, ale vím, že ta svrchní skrývá tenounké brnění, jež má připnuté k nohám, trupu i ramenům.

Nůž, který jsem měla opřený o krk, zmizí a zvěd se dá na ústup. Když se ztrácí v poušti, předstírá, že mě nepoznal, ale já vím, že je mu jasné, kdo jsem. V tomhle zarífátu mě znají všichni.

Cain je koneckonců zarífův syn, a jako takový stojí na prvním místě v pořadí následnictví. Také jsem následnice, jenže on je na rozdíl ode mě legitimní. Což znamená, že lidé v jeho okolí rádi dávají pozor, s kým tráví čas.

Mrkne na mě a já se musím bezděčně kousnout do rtu, abych se nerozesmála.

Pella se zakaboní. Kdyby se toho výrazu vyvarovala, byla by opravdu nápadně krásná. Jednou jsem jí to řekla. Nepovažovala to za kompliment – ani za ten nepřímý.

Tiše vydechnu a otočím se k ní zády. Dřív jsem její postoj chápala – Tuláci jsou vůči cizincům přirozeně ostražití. Jenže po tolika letech, co jim jsem nablízku, by si už Pella mohla dát pokoj.

„Proč s ní vůbec ztrácíš čas?“ zeptá se Caina a opovržlivě si odfrkne. „Nechala se chytit jako nějaká nadutá měšťačka, kterou taky je.“

Kdyby jen tušila. Abych mohla v paláci hrát roli, kterou hraju, dostalo se mi stejného vzdělání jako mé sestře. Nejlepší učitelé. Debaty s filozofy, generály a vládními představiteli. V celém Arydu byste ne našli vzdělanějšího pouličního vandraka.

Co by asi zaríf udělal, kdybych shodila jeho drahocennou jedinou dceru z koně kamenem?

„Nemůžu tě chránit před vším,“ zamumlá Cain, jakmile ke mně přistoupí blíž. Jako by mi četl myšlenky. „I když mě ta tvoje prořízlá pusa baví.“

Než stihnu odpovědět, zarazím se, protože hluboko v zemi ucítím slabé otřesy. V dálce se do vzduchu zvedne malý obláček. Mohl by to být písečný vír.

Jenže není.

Početný zarifát Tuláků se dal do pohybu – a míří přímo ke studni. Odhaduju, že jim potrvá ještě aspoň hodinu, než se k ní dostanou.

Pella sleduje, kam se dívám, a náhle se napřímí. „Uvidíme, co o tvé písečné kryse řekne otec,“ obrátí se ke Cainovi.

„Myslíš písečného *hada*, ne?“ střelím po ní významným pohledem.

Pella si sáhne na drobnou, zkrabatělou jizvu na rtu, kterou sice nevidím, ale vím, že tam je. Naposledy, když mě nazvala písečným hadem, jsem po ní švihla bičem. Mělo to být varování. Místo toho jsem ji trefila do obličeje. Pokud jde o biče, nejsem zrovna mistr – ale upřímně, nelituju toho.

Místo trucování se zazubí Cainovým směrem. „Teď když se máš –“ „*Pello*.“ Cain to slovo skoro zavrčí.

Jeho sestra na něj rádoby nevinně hledí s očima dokořán, načež se skloní, aby jen tak mimochodem pohladila hedvábný krk svého koně. „Jestli se oženiš, bratříčku, pochybuju, že tvoje nová spřízněná duše ocení, když se kolem tebe bude motat *tahle*.“

V tu chvíli se ve mně všechno zamotá do bolestivého uzlu. Ale nejvíc ze všeho se mě zmocní smutek – hustý a kyselý jako sražená smetana. Nesvěděl se mi.

„Jdi říct otcí, že jsem vyčistil studnu,“ přikáže Cain sestře, aniž by mě bral v úvahu.

„Jo,“ přisadím si. „Utíkej zpátky za tatínkem, holčičko.“

V očích jí probleskne nenávist, ale mezi sourozenci musí proběhnout něco dalšího, co mi zůstává skryto, protože si jen znovu odfrkne a odcválá.

A nechá mě samotnou s Cainem.

Chvilí čekám, než pohlédnu jeho směrem, a prohlížím si mně tolik známou tvář. Když jsem poprvé utekla z chatrče, bylo mi šest a Cain –

jen o něco starší – mě našel vyprahlou žízní a polomrtvou pod osamělým stromem v poušti. Jeho otec mě tehdy dokázal dopravit zpátky k Ommě do Enory.

Máš štěstí, že tě nedali do služby, vyhubovala mi tenkrát Omma.

Nebyla jsem si jistá, jestli „štěstí“ je správné slovo. Už tehdy, jako malé, mi připadalo, že být služebná, chtěná a užitečná, zní líp než být tím, čím jsem byla já.

Podruhé se mi podařilo proklouznout sotva o měsíc později, díky tomu, že jsem podplatila Čarodějnici, aby přimhouřila oko. Vlastně to ani nemusela dělat, protože na jedno oko doopravdy nevidí. A opět mě našel Cain. Tentokrát si mě vzal na starost a jeho otec už se neobtěžoval posílat mě zpět. Cain mi slíbil, že mě naučí žít a přežít v poušti, pokud mu slíbím, že se budu odvažovat ven jen tehdy, když ho najdu u téhle studny, nejbližší městu.

Od té doby uctívám zem, po které chodí. Jenže kdyby se oženil... přišla bych o svého přítele. O *jediného* přítele.

Cain si mě měří pohledem. „Když ti řeknu, že ti to sluší, vyřízneš mi jazyk?“

Zamrkám. Nikdy mi takhle nezalichotil. Poprvé v životě mám chuť zvednout ruku a upravit si vlasy – což mě jen uvrhne do ještě většího zmatení. Mám vysušené rty a tvář nepochybně pokrytou špínou a potem. Ošiju se. „Je to pravda?“ vyhrknu. „Říkala Pella pravdu?“

Zkříví se mu obličej. „Neměla ti to sdělit takhle.“

Takže nelhala.

„To tedy neměla.“ Najednou mám chuť ho zranit slovy. „Měl jsi mi to říct ty, Malý Cainisi.“

Sotva to dopovím, hned svých slov lituju. Cain nesnáší svoje celé jméno, ale ještě víc nenávidí blahosklonný přídomek „Malý“, který mu někteří přisuzují. Jeho otci, po němž své jméno zdědil, se říká Mocný Cainis a je vládcem největšího zarifátu v Arydu.

Cain zavrtí hlavou. „Promiň. Chtěl jsem –“ Zarazí se a začne znovu. „Otec chce, abych uzavřel politický sňatek s někým mocným.“

„Proč?“ Moje babička touží po spojenectví s Mocným Cainisem, co si pamatuju, ale Tuláci vždycky pohrdali těmi, kdo žijí ve městech.

„Kvůli přístupu ke zdrojům,“ odpoví Cain zasmušile.

Ke zdrojům? Zarifáty jsou přece soběstačné. „Co byste mohli potřebovat?“

„Studny začínají vysychat.“

Bohyně... je to pravda? Zdi sice drží Požírače venku, ale zároveň zadržují i nesnesitelné letní vedro. Poušť pomalu a neúprosně požírá vše, co dřív bývalo svěží a zelené, se stejným neutišitelným hladem, s jakým se rozklad zmocňuje našich měst.

Cain se zhluboka nadechne. „Zítra vyrazíme do Oaesys smlouvat o moji... nevěstu.“

Několikrát otevřu pusu, ale nedokážu ze sebe vydat ani hlásku. „Ty... Ty jdeš do paláce?“

Tam, kde je Tabra. Tabra, která vypadá přesně jako já. *Hlavně nepanikař.*

Přistoupí blíž a já z každého jeho napjatého pohybu cítím naléhavost. „Ano. Ale *já* to nechci.“

Nedokážu se soustředit – stále myslím na to, že pojedou do paláce. Co když bude mít možnost pořádně si prohlédnout moji sestru a dá si dvě a dvě dohromady? Omma mě zabije. *Doopravdy.* Protože jestli někdo odhalí mé tajemství, tajemství mé existence – jaký pak má smysl držet mě při životě?

Cain mi vezme ruce do svých. Dotek v našem panství považujeme za důležitý. Osobní. Dokážu jen zírat na naše propletené prsty. Jeho jsou větší, silnější.

„Pojď se mnou,“ vybídne mě.

Trhnu pohledem vzhůru a v jeho očích spatřím něhu, jakou jsem u něj ještě nikdy neviděla. Něhu a otázku, na niž mu nemohu dát odpověď.

„Nechoď zpátky do Enory,“ naléhá na mě. „Zůstaň se zarifátem. A se mnou.“

O co mě vlastně žádá? Abych šla do Oaesys s ním? To by nedělalo dobrotu z mnoha důvodů. Zavrtím hlavou. „Pella má pravdu. Jestli se oženíš, tvoje spřízněná duše –“

„*Meren.*“ Zasměje se a zároveň mu z hrdla unikne zasténání. Pak začne prohledávat kapsy volného oděvu a podá mi náramek. Pásek z čistého, lesklého zlata se symbolem písečné lišky – znakem Cainovy rodiny – vyrytým uprostřed.

Ach.

Ach bohyně.

„Mohli bychom jít k Posvátnému stromu, jako jsme o tom vždycky mluvili... a uzavřít tam naši úmluvu.“

Polknu. Posvátný strom v Arydu jsem nikdy neviděla, i když Tabra dostala k šestnáctým narozeninám možnost ho spatřit jako součást vstupu do věku rozumu. Jen ona, já ne. Stojí na druhém konci panství a nikdy nepřestává hořet. S Cainem jsme celý život mluvili o tom, že navštívíme všech šest posvátných stromů všech panství. Společně.

Jenže to teď nemá na mysli.

Kůže se mi napne po celém těle, jako by ze mě část chtěla vyskočit a utéct. Tohle je Cain – můj přítel, můj ochránce, můj hrdina –, který mě tolik naučil a vždycky se ke mně choval laskavě. Jako k sobě rovné.

Já vím, kým a čím jsem. On ne. I tady v poušti, kde se snažím uniknout svému životu, mě to vědomí provází při každém kroku, každém slově, které vyslovím. Nikdy mě ani nenapadlo, že by Cain mohl být víc než... Cain.

Jiný život. Život, kde nejsem utajovaná, nechtěná – tedy dokud někdo nepotřebuje, abych splnila svou povinnost. Život, kde můžu být pořád součástí pouště, která mi byla domovem víc než palác i chatrč dohromady.

To, co mi nabízí, je lákavé – až na ten podivný, neklidný vír v žaludku. Ještě znepokojivější je náhlá, ostrá vzpomínka na tyrkysové oči za noci.

Musím mu odpovědět. Netuším, co ze sebe vypravím, ale naděje, jež se mu zračí v očích, mě drásá. „Caine –“

Vtom se ze směru, kde se nachází zarífát, ozve výkřik a přeruší mě. Cain prudce otočí hlavu.

Šum hlasů se k nám zvedá jako roj kobylek, a hned nato zaduní kopýta na tvrdém písku poblíž zdi. Pella se vyříti z temnoty, prudce přitáhne otěže a zastaví. „Caine!“ zakřičí. „Odcházíme. Hned.“

Podívá se na mě, pak zpátky na ni. „Teď? To si ani neodpočineme? Proč?“

„Královna je mrtvá.“

4

NENÍ ČAS TRUHLIT

Znehybním jako sklo.

Teď bude všechno jinak. Moje babička je mrtvá. Královna je mrtvá. Moje sladká sestřička bude korunována a bude mě potřebovat. Víc než kdy dřív.

Nečekám na Caina, ani na Pellu, ani na Tuláky. Rozběhnu se, posedlá potřebou dostat se zpátky do Enory. Omma bude chtít, abych okamžitě vyrazila do Oaesys.

„Meren!“ vykřikne Cain pronikavě a já sebou trhnu, ale nezastavím se.

Vtom se za mnou ozvou rychlé, tvrdé kroky. „Meren, prosím!“

Tón jeho hlasu zní tak prosebně. Zatnu pěsti. Tolik mě mate. „Musím jít!“ křiknu přes rameno. „Je mi to tak líto, Caine!“

„Caine!“ Pellin ostrý hlas pročísne vzduch. Je pořád blízko.

Slyším, jak se Cain zastaví. Teď mě následuje už jen zvuk mých vlastních kroků na udusaném písku. Pochopím, že to vzdal.

Zůstane se svými lidmi, zatímco já se vrátím do Enory a do své chatrče, kde na mě Omma nepochybně bude čekat, až dorazím – rozzuřená, že jsem vůbec odešla.

Bude potřeba provést mnoho příprav, aby mě proměnili v Tabru. Pak budeme muset projít skleněným portálem v chrámu Enory do sesterského portálu v chrámu v Oaesys, kde se ze mě – pro všechny praktické účely – stane Omma, k dispozici své sestře, brzy korunované královně Arydu.

Naposledy se ohlédnou. Můj přítel stojí vzpřímeně, silný a pevný, výrazná postava proti zdi, a dívá se, jak mu utíkám.

Uvidím ho znovu, ale tehdy to možná bude horší. Jestli zarifát míří do hlavního města, znamená to, že až se znovu setkáme, budu Tabra. A on se bude dožadovat odpovědí.

Odpovědí, které mu nikdy nemůžu dát.

Uháním k městu a vůbec se nepokouším zastavit slzy. Ani nevím, jestli bych to dokázala. Procházím jižní branou a nechám je téct – pláču pro babičku, pro Tabru, pro naději v Cainových očích a pro sebe a všechny sny, o nichž jsem ani netušila, že je v sobě chovám. To všechno teď skončilo.

Teprve ve chvíli, kdy stanu před naší chatrčí, mi to naplno dojde – tohle byla moje poslední cesta zadními uličkami a temnými kouty, které mi byly stejně důvěrně známé jako Tabře palác. Do budoucna si takové výpravy nebudu moct dovolit. Kéž bych si jich byla víc vážila.

Ommin přísný hlas ke mně dolehne hned, jakmile překročím práh. „Říkala jsem si, jestli se vůbec uráčíš ukázat.“

Vím, že když budu otálet, ještě víc ji rozzlobím, a tak spěchám temnou, úzkou chodbou, která vede do zadní části chatrče. Když zabočím, najdu ji, jak lije vařící vodu do měděné vany stojící uprostřed kuchyně, už téměř naplněné.

„Na hádky nemáme čas.“ Rty má sevřené tak pevně, až se jí kolem nich tvoří zkrabatělé rýhy, takže to vypadá, jako by jí někdo zevnitř zašil ústa. „Jsi špinavá. Dovnitř.“

Mám radost, že se dnes večer vyhnu křiku, a tak se začnu svlékat. Na poslední chvíli si ale vzpomenu na skleněnou květinu, kterou mám v kapse. Předstírám, že skládám oblečení, a sáhnu dovnitř –

Je pryč.

Do pekel. Musela mi vypadnout.

Se štěstím leží někde v poušti a koně zarifátu ji rozduplici. Stejně by ji nikdo nemohl spojit se mnou.

Donutím se oblečení doskládat, načež vstoupím do vlažné vody, vděčná, že se obtěžovala ji aspoň trochu ohřát. Pak mi podá kartáč a jde vytáhnout sladce vonící mýdla, krémy a oleje, které máme schované za jednou deskou ve zdi – pro případ, že by nám tu někdo podezřelý slídlil

a hledal známky toho, že se tu ukrývá ne jedna, ale rovnou dvě princezny.

Pozoruju ji.

Vím, že kdysi byla krásná – viděla jsem obrazy a rytiny z babiččina mládí. Ale teď... Omma má vlasy protkané stříbrem, pevně stažené z obličeje dozadu, až má napjatou kůži, což jí dodává věčně šokovaný výraz. Zhubla, hlavně proto, aby dál vypadala stejně jako babička, která churaví. Kosti jí teď obepíná povislá, papírově tenká kůže posetá stařeckými skvrnami.

Chová se, jako by se nic neobvyklého nedělo – jako by šlo jen o další cestu do paláce. Jako by její sestra nebyla mrtvá a Tabra se co nevidět neměla stát královnou.

Omma je chladná žena, ale copak opravdu necítí vůbec *nic*? Copak se jí právě nepřevrátil svět vzhůru nohama? Právě nastal čas, aby zmizela a stala se ničím. Představím si hrozen vína, který zůstal na révě, scvrkl se a shnil, až ho nakonec sežrali brouci.

Je fajn mít se na co těšit.

„Pohni sebou, děvče,“ vyštěkne na mě.

Postaví lahvičky na malý stolek vedle vany a s těžkým povzdechem se posadí. Drhnu a drhnu vrstvy zažrané špíny, písku a potu z celého těla. Přitom si s Ommou povídáme. I to děláme záměrně – náš rozhovor slouží dvěma účelům.

Částečně jde o procvičování rytmu řeči vládců, kteří dávají přednost okázalejším slovním spojením a strojenějšímu přízvuku než nižší třídy v Enoře. Vládci každou slabiku vyslovují zřetelně a protahují samohlásky. Jejich mluva se příliš neliší od nářečí Tuláků, kteří polykají sykavky a změkčují tvrdé souhlásky.

Druhým důvodem, proč spolu takhle hovoříme, je připravit mě na to, až budu u dvora muset předstírat, že jsem Tabra. Omma mi vypráví všechny novinky z paláce. Než se domyju, vím, kteří vládci se těší přízni a kteří ne, jaké plány už jsou nachystané na pohřeb a korunovaci nebo jaký je stav ostatních panství. Omma nevynechá ani drobné drby, které by se později mohly hodit.

„Ommo... bude ti tvá sestra chybět?“ vyklouzne mi dřív, než se stačím zarazit.

Ani nemrkne. Proč jsem se vůbec obtěžovala ptát?

„Bez ní nevím, kdo jsem.“

Chápu, jak se cítí – možná víc než kdy dřív. Pak ale ten malý náznak lidskosti zničí tím, že se zamračí. „Vylez.“

Popadne mě za paži a vytáhne z vany, načež mi podá kus drsné látky a netrpělivě čeká, než se osuším. Pak společně vystoupáme po úzkých, strmých schodech do mé ložnice. Tam mě navleče do královských šatů, také ukrytých ve zdech. Když se otočí pro další součást oděvu, rychle si připnu oba své nože, které skrývám na těle. Jakmile mi vysuší a natočí vlasy, rychlými, jistými tahy nanese líčení a pak mi vlasy stáhne do složitého uzlu vysoko na hlavě.

A někde uprostřed toho všeho mi dojde, že jsem jediná, kdo se chystá k odchodu... a proč.

„Tak.“ Omma ostře škusne jedním pramenem. „Jsi upravená.“

Popožene mě zpátky dolů. U dveří se zastavím a čekám, až řekne... něco. Co by to mělo být, netuším.

Když nic nepřichází, otevřu.

„Počkej.“

Otočím se.

Podává mi klíč, který poznávám – je od naší chatrče. Dívá se mi přímo do očí a zkoumá mou tvář. „Použij to, co jsem tě naučila. Plň svou povinnost. Buď tu pro sestru. Nikdy nevěř Eidolonovi.“

To je všechno? Vychovávala mě od kolébky a tohle je vše, co mi řekne? Supi mají víc citu ke svému hnijícímu žrádlu.

Po chvilce krátce přikývnu a snažím se skrýt zachvění nad tím, jak chladně to zní.

„Jdi,“ strčí do mě.

Jakmile vyjdu ven, uličkou se rozlehne klapnutí zámku za mými zády – ten zvuk je děsivě hlasitý... a konečný.

5

AŽ VLÁDNEME DLOUHO

O necelou hodinu později, unavená až do morku kostí, stojím ve městě Oaesys. Skrývám se u jedné z menších bran ve vnějších hradbách paláce a čekám. Zalezla jsem si do chráněného podloubí na proti, kapuci černého pláště staženou hluboko do čela.

Cestou sem jsem byla opatrná – opatrnější než obvykle, zvlášť po tom, co se v noci stalo.

Vtom ucítím, jak se mi naježí jemné chloupky na zátylku. Někdo mě sleduje. Tentokrát to *vím*.

Zatajím dech, vytáhnu dýku a prudce se otočím.

Nic. Ze dveří za mnou se vylévají stíny jako inkoust. Zamračím se a upřeně zírám, snažím se ve tmě rozeznat obrysy postavy, která mě pozoruje. Záblesk očí. Cokoli, po čem bych mohla vrhnout nůž.

Stíny se protahují. Tmavou. Slévají se. Mám pocit, že kdybych chtěla, můžu natáhnout ruku a dotknout se jich.

Srdce mi buší tak silně, až mám pocit, že mi vyskočí z hrudníku.

Ticho prořízne písknutí a já se přitisknu ke studenému, rosou pokrytému kameni budovy. Lampář, který projde kolem, je zabraný do své práce, a tak si mě nevšimne, ale plamen, který nese, uvrhne stíny kolem mě do zmatku.

Jakmile zmizí, rozplyne se i zvláštní tušení, že mě někdo sleduje. Že nejsem sama. Prudká změna pocitů mi dál jitrí nervy, které jsou i bez toho neustále na pochodu. Potřebuju se dostat do paláce.

Kde se k čertu toulá Tabra?

Měly jsme se potkat tady. Pomalu začíná svítat. Fialový opar úsvitu klouže po střechách budov na jižní straně a varuje mě, že nemáme moc času. Jestli si nedá pozor, služebnictvo už bude vzhůru. Někdo nás může zahlédnout.

„Měsíce a kouzla,“ ozve se šepot od brány.

Konečně.

„Trpělivost a písek,“ zašeptám v odpověď. Naše hesla.

Naposledy přelétnu pohledem ulici, načež přeběhnu k malé brance a dovnitř prázdné strážnice. Počítám s tím, že sestra poslala stráže pryč.

Zarazím se. Zírám na dokonalou kopii sebe sama – a ona mi pohled oplácí. Přestože jsem vydrhnutá, načesaná a navoněná tak, že sama sebe málem nepoznávám, stejně je krásnější. Aspoň pro mě.

Obě radostně vydechneme a obejmeme se. Matko bohyně, je to už tak dlouho. Pevně Tabru sevřu. Hlavou mi probleskne, že se mi teď otočí svět vzhůru nohama, ale změna, která čeká Tabru, bude ještě větší. Poprvé své sestře nezávidím – čeká ji celý život pod neustálým dohledem dvora.

„Babička je mrtvá,“ zašeptá mi do vlasů a já cítím, jak se chvěje po celém těle.

„Já vím.“

„Budu královna,“ hlesne a hlas se jí zlomí.

Odtáhnu se a zastrčím jí pramen vlasů za ucho. Pozorně si ji prohlížím.

Jantarové oči zvýrazněné měděným pouštním prachem, jako mají třpytivě maskované kočky joewl, které se toulají pouští. Třpytící se vlasy padající v promyšlených kudrnách na ramena. Drobné křivky podtržené přiléhavou skořicově zbarvenou tunikou bez rukávů, s hlubším výstřihem, přes lehkou sukni místo kalhot. Její dokonalost narušují jen tmavé kruhy pod očima.

„Budeš úžasná,“ ujistím ji.

Rty, které tolik připomínají ty moje, se zvlní do pobaveného úsměvu, ale neunikne mi, že se v něm zračí taky pochyby. „Nikdy jsem nic nedělala bez ní.“

I to dobře vím. Dělá mi to starosti od chvíle, kdy jsem dospěla natolik, abych pochopila naše osudy.

Tabra možná působí jako moje zhýčkaná verze z paláce, ale má čistší duši. Laskavější. Když pomyslím, s kým v paláci žije – s intrikány, zrádci a lidmi, kteří by za mocí šli přes mrtvolu –, nechápu, jak si dokázala zachovat takovou laskavost. Jestli jako královna o tuto svou vlastnost přijde – ať už vlivem vyčerpání, nebo zlého úmyslu –, nevím, co si počnu.

Napadne mě, že až ji budu zastupovat, mohla bych předvést nějaký výstup a pohrozit pár popravami. To by si pak nikdo netroufl si s královnou zahrávat.

„Jak těžké může být vládnout panství?“ utrousím.

Tabra vytřeští oči. „Meren,“ sykne a rozhlédne se, jako by nás někdo mohl slyšet.

„Jsem si jistá, že my dvě to zvládneme líp.“ Vlastně si jsem skoro jistá, že lépe než naše babička by to zvládl *každý*.

„Pšššt...“, mávne na mě rukou. „Tohle nemůžeš říkat.“

Pokrčím rameny. Bohyně na mě zatím neseslaly blesk.

Pohlédne za mě. „Kde je Omma?“

Hlavou mi probleskne, že je nejspíš v šoku, protože jinak by se na ni neptala.

Škádlení tentokrát nefunguje, tak se snažím odpovédět jemně. „Víš, že už se tu nikdy nemůže ukázat.“

Co by lidé udělali, kdyby spatřili ženu, která jako by z oka vypadla jejich mrtvé královně? V záchvatu šílenství by se vrhli na chrám a modlili se k bohyním, polomrtví strachy, že nastal konec jejich dní. Ano, přesně to by udělali.

„Aha.“ Tabra si skousne ret. „Jasně. Hloupá otázka.“

Stisknu jí ruku, cítím, jak chladnou má kůži. „Pojďme dovnitř. Promluvit si můžeme pak.“

Přikývne a obě si současně stáhneme kapuce. Uděláme dva kroky k paláci, ale vtom se zarazí. „Počkej.“ Spěšně se vrátí do strážnice a zvedne koš plný jídla, který pochází z paláce – chleby, čerstvá kořenová zelenina, dokonce jehněčí kýta.

S tichým úsměvem, protože vím, že tohle dělá vždycky, na ni čekám a sleduju, jak utíká na roh ulice a pokládá jídlo do temného kouta, tam, kde ho snad najdou ti, kdo ho potřebují nejvíc.

„Divím se, že v paláci ještě nedošly koše,“ poškádlím ji, když se vrátí.

Tabra se usměje. „Babička nemůže...“ Zarazí se a opraví se. „*Nemohla* pochopit, proč se z kuchyní pořád ztrácí. Začala jsem posílat Achyls s jinými nádobami – džbány na vodu a věcmi, které jsou stejně užitečné –, aby si toho tolik nevšímala.“

Zahihňáme se. Pak ale obě zvážníme. Abychom si mohly promluvit, musíme se dostat na nějaké bezpečnější místo.

Když procházíme méně používanými chodbami do dlouhé galerie, kde se nacházejí královské komnaty, nikdo si nás nevšimne, nikdo nás nezastaví. Její pokoj je samozřejmě prázdný. Jakmile se za námi zavřou dveře, znovu se obejmeme.

Vždycky to tak děláme – nikdy totiž nevíme, kolik společného času nám bude dopřáno. Dnes je to ale jiné. Tentokrát ve svých rukou drží moc ona – a jsme v tom samy.

Jsme připravené? Rovnou zavrtím hlavou. Já připravená nejsem. A Tabra také ne. Její schopnosti vládkyně se zatím neprojevily. Nedomluví se sama chránit – a moje moc nestačí ani k tomu, abych poskytla ochranu sobě, natož nám oběma.

„Už jsi promluvila k bohyním?“ zeptám se.

Tabra přešlápne. Šest bohyň a jejich matka bohyně se skrývají v allusiánských nebesích spolu se svými druhy. Už dávno přestaly se svými lidmi mluvit. Moje sestra, stejně jako babička, která nás vychovala, se nemodlí – tedy pokud modlení není součástí veřejného obřadu. A nedělá to ani Omma.

Zato já ano.

„Myslela jsem, že bys mohla...“

Přikývnu. Udělám to za nás obě. „Vím, že vizíři už plánují korunovaci a babiččin pohřeb.“

Povzdechne si a klesne na postel. „Palác se už začíná plnit autoritativy a politikány z celého Arydu i z ostatních panství. Všichni touží po setkání s novou královnou. Zítra mám mít projev –“ Podívá se na vodnaté světlo plíživě se sunoucí po podlaze. „Vlastně dnes ráno. A dnes večer se koná tradiční recepce před korunovací.“

To šlo rychle. Ale panství vládce potřebuje.

„Na které z těch událostí si přeješ, abych seděla já?“

Nakrčí nos. „Na obou?“ zeptá se s nadějí v hlase.

„Roztomilý. Ale ne.“

Hodí po mně polštář, ale aspoň jsem jí na tváři vyloudila úsměv. Já mezitím přemýšlím. Projevy se pronášejí z chráněného balkonu s výhledem na město. Tam se k ní nikdo nedostane. „Recepce je nejspíš nebezpečnější.“

Tabra zaváhá.

Ten výraz znám. „Co je?“

„Během korunovace bude palác otevřen všem lidem.“

Stáhne se mi hrdlo, i když jsem to asi měla čekat. Chci protestovat, říct jí, že riskuje životy. Povstání možná ještě nedorazila do hlavního města, ale spousta obyvatel Arydu – utlačovaných, zápasících o přežití – je na královskou rodinu rozzlobená. Viděla jsem jejich tváře v Enoře. Byla jsem svědkem jejich boje. Jsem rozzlobená spolu s nimi.

„Tak tě zastoupím při korunovaci.“

Zavrtí hlavou. „Korunovat by měli skutečnou královnu. Chci, aby ji lidé viděli. Aby viděli mě.“

Tabřina naivita, pokud jde o lidskou povahu, je sice roztomilá, ale nebezpečná. Přesto nemůžu říct, že by mě nějak zvlášť mrzelo, že nebudu středem pozornosti během toho cirkusu. „Dobře. Ale chci, aby mě Achlys připravila, abych tě mohla zastoupit, bude-li to nutné.“

Tabra se zamračí, skoro zmateně. „Moji lidé by mi neublížili.“

Povzdechnu si. Vláda naší babičky byla pro mnohé v panství krutá. Tabra to může změnit. A já jí můžu pomoci. A ne jen způsobem, jaký si představuje. Natáhnu se a vezmu ji za ruku. „Až tě poznají, tak ne. Ale teď vědí jen –“

Vtom se ozve zaklepaní na dveře. Obě ztuhneme, oči vytřeštěné, a navzájem na sebe zíráme. Nikdo nás nesmí vidět spolu. Nikdy.

„Dopis pro vás, domino,“ ozve se mužský hlas. „Právě dorazil.“

„Okamžik!“ zavolá Tabra.

V co nejtišším spěchu popadnu své věci a rozběhnu se k tajnému panelu ve zdi u její postele. Dlaní uvolním západku, načež se dvířka otevrou. V následujícím okamžiku je Tabra za mnou zavře a já se ocitnu v naprosté tmě.

Opru čelo o dveře, oči pevně zavřené. Tabra není královnou-nástupkyní ještě ani pár hodin... a já už to pokazila.

6

MONSTRA A NADĚJE

Z druhé strany zdi ke mně doléhá tlumený šum hlasů, ale nedokážu rozeznat slova. Nezdá se, že by se posel vyptával. Ostatně, dobrý sluha by to dělat neměl.

Tajná místnost, v níž přebývám, když jsem v paláci, nemá žádná okna, dokonce ani dveře do chodby. Je to prostor přístupný pouze jediným způsobem. Podobná komnata se nachází i v královských komnatách. Tam bydlí Omma.

Nebo spíš... *bydlela*.

Po korunovací Ommina komůrka připadne mně a místnost, v níž čekám teď, zůstane prázdná až do chvíle, kdy se za dvě generace narodí další dvojčata. Můj nový příbytek bude mít jedno malé okénko. *Aspoň v tom si polepším*, utěšuju se, když opět začnu klesat na mysli.

Zaslechnu, že Tabra právě zavřela dveře své komnaty, ale dál se ani nehnu. Víím, že jakmile si bude jistá, že je čistý vzduch, přijde pro mě sama.

Jenže když neslyším nikoho přicházet – ani šourání nohou –, s bušícím srdcem odhrnu malý kovový kotouček zakrývající titěrné kukátko.

Samozřejmě spatřím Tabru. A s ní i Achlys.

Naše komorná. Nebo přesněji Tabřina komorná. Achlys, dívka v našem věku, která pochází z panství Tropikis, sklopí hlavu a usměje se. Měděné vlasy má krátce střižené, přesně tak, jak je to u služebnictva

zvykem. Nic tedy nezakrývá její tvář ani to, jak se její téměř alabastrová pleť zbarvila do jemně růžova a posela výraznými pihami.

Ví o nás. Přestože jsme jí naše tajemství nikdy nesvěřily. Časem jí to zkrátka došlo. Dodnes si pamatuju den, kdy mi zaplétala vlasy svými tenkými, světlými prsty a tiše poznamenala: „Ty nejsi moje Tabra.“

Teď bych se neváhala ukázat – nebýt toho, že Tabra zvedne ruku k Achlysině tváři v gestu tak něžném, až mi srdcem projede ostrá, sladká bolest, následovaná těžkým smutkem, který cítím kvůli nim oběma.

Vždycky mezi nimi panovala hluboká náklonnost, touha, jíž však není souzeno dojít naplnění. Moje sestra se co nevidět stane královnou, a jako od takové se od ní očekává sňatek s příslušníkem královského rodu nebo vládcem, ne se služebnou. A také se předpokládá, že zplodí aspoň jednoho dědice – dítě, které dá světu další generaci královských dvojčat.

Achlys nakloní hlavu a opře se do sestřina doteku, oči zavřené. Tabra jí cosi zašeptá a Achlys pak lehce políbí její dlaň.

Ustoupím, abych jim dopřála soukromí. Víím, že jsem svědkem něčeho krásného. Soukromého. Právě se dívám na naprosté porozumění, k němuž není třeba slov.

Ach, Tabro.

V následujícím okamžiku zaslechnu tiché, rytmické zaklepání – naše znamení, že je bezpečno a že můžu vstoupit. V komnatě stojí pouze Achlys. Usměje se na mě, zelené oči vážné, a přesto šťastné. „Je to už velmi dlouho, domino.“

Natáhnu se a stisknu jí paži. „Ano, příliš dlouho.“ Pak se zamračím a rozhlédnu. „Kde je Tabra?“

„Ve tvé zahradě. Chce ti něco ukázat.“

V zahradě? Najednou celá ožije. Probudily se jí snad schopnosti? Třeba je písečná Hylorae jako já.

S Achlys v patách zamířím k dalším skrytým dveřím v protější stěně, které už jsou otevřené. Ty nevedou do další místnosti, ale do naší soukromé, zdí obehnané zahrady plné skleněných květů, které jsem Tabře za ta léta vytvořila. Jen malý prostor obehnaný vysokými zdmi – nikdo nás nesmí vidět. A už vůbec ne to, co dovedu.

Sluneční světlo se odráží od skleněných okvětních lístků a vrhá po zahradě třpytivé záblesky – většinou bílé, ale zahlédnu i několik barevných, vytvořených z písku, jež pochází z pouští celého Arydu. Uprostřed stojí zkroucená, ztvrdlá orchidej – první květ, který jsem jí kdy vyrobila. Můj nejoblíbenější.

Tohle je *naše* místo.

Tabra stojí zády k nám. V jedné ruce svírá kus papíru, v druhé něco, co nedokážu hned rozeznat.

Svraštím obočí a jdu k ní. „Co to je?“

„Já...“ Zavrtí hlavou a dřív, než se stihnu pořádně podívat, schová ruku za záda a otočí se k nám. Místo toho mi podá papír. „Tohle právě přišlo.“

Uhýbá přede mnou očima – přesně tak, jak to dělá, když skrývá nějaké tajemství. Udělám krok směrem k ní. „Tabro...“

Ustoupí. Výraz, který spatřím v její tváři, jako by jí ani nepatřil. Vypadá téměř... rozzlobeně. Ale zmizí příliš rychle, než abych si mohla být jistá. „Teď hlavně zůstaň v klidu.“

Jistě, tahle věta mě přece nemůže rozhodit. Vezmu si od ní dopis a zároveň se natáhnu po tom, co skrývá za zády. „Co to tam schováváš?“

Tabra ucukne – rozhodně nemá v úmyslu mi onen tajemný předmět ukázat. „Ne! Je to *dárek*, Meren. Pro mě.“

Založím si ruce v bok. „Aha. A kdo ho poslal?“

Trhne sebou – sotva znatelně, ale já si toho všimnu. „Eidolon,“ zašeptá.

Jeho jméno jako by otevřelo obrovskou zející ránu, která pohltí všechna slova, co chci říct. Achlys, o níž mě Tabra ujistila, že nezná všechna naše tajemství, se dokonce zašklebí. Stráže o Eidolonových útociích na předchozí královny nic netuší, jinak by věděly i o mně. Nepřekvapuje mě, že zásilku nechaly projít. Ale moje sestra ji měla zastavit.

Nikdy nevěř Eidolonovi. Ommina slova.

Tabra to ví. Ví to. I kdyby se balíček dostal dovnitř bez jejího vědomí, proč ji to teď neznepokojuje? Proč se víc nebojí?

Je mi jedno, jestli je to drahokam, který by zaplatil veškeré dluhy Arydu – patří zpátky do obálky. Pošleme ho tam, odkud přišel. „Ukaž mi to.“

Udělá obličej, ale předmět mi konečně podá. Na zlatém řetízku se pohupuje amulet. Uvnitř jemné kovové filigrány je zasazený surový kámen velikosti malého skarabea.

Náhle mě zaplaví dobře známá vlna znepokojení. Natáhnu ruku – a hned ji zase stáhnou, jako by bylo nebezpečné se šperku dotýkat. „Vypadá úplně jako...“

Omma nosí podobnou ozdobu vyrobenou z bleskového skla – vzácného materiálu, který vzniká, když blesk udeří do písku. Jenže její amulet je bílý a ten, který byl nyní poslán Tabře, září modře.

„Jako ten, co patří Ommě?“ doplní Tabra.

Vrhnou na ni letmý pohled. Nebyla jsem si jistá, že o tom náhrdelníku ví. Jde o náhodu? Nebo o něčí záměr?

Omma říká, že nic není náhoda.

Jen mi nikdy nedovolila zeptat se *proč*.

Podrážděně vydechnu. Je toho na mě moc. Přinutím se očima prolétnout dopis, abych zjistila, že je plný lichotek a chvály psaných Eidonovým rozmáchlým, mužným písmem.

Má nejdražší, brzy korunovaná královno Tabro z Arydu.

Nejdražší? Opravdu hodlá začít takovým oslovením?

Přijměte mou nejhlubší soustrast. Právě jsem se dozvěděl, že vaše babička, předchozí královna Arydu, v této hodině zemřela.

Jak to vůbec mohl tušit? Já dorazila sotva před chvílí. A i když mě návrat do chatrče zdržel, spěchala jsem.

Starý svět ustupuje novému, jak tomu má být. A snad konečně nadešel čas, aby se také Aryd a Tyndra posunuly dál. Tiché bohyně, o nichž v hloubi svého srdce vím, že stále sledují naše cesty a naslouchají nám, by takové změně požehnaly.

Opravdu? Eidolon sám je starý jako samotný písek, i když navenek vypadá mladě, a přesto nikdy nepředal trůn další generaci.

Naše panství byla rozdělena příliš dlouho. Modlím se, aby nová královna Arydu byla otevřená vytvoření nového vztahu, a to nejen mezi našimi lidmi, ale i mezi námi. Darem vám zasílám jednu z nejcennějších věcí, jež vlastním – pochopte prosím, že se jedná o důkaz toho, jak vroucně si přeji spojit naše panství. Doufám, že zvážíte přijetí mé nabídky k sňatku.

Zalapám po dechu. „On si tě chce vzít?“

„Aby spojil naše panství,“ papouškuje králova slova. Horší je, že ke mně mluví bojovným tónem. Vzдорovitým. Takovou svoji sestru neznám. Co se jí přihodilo? Tohle není Tabra. Pak se její pohled stočí k Achlys, která mlčí.

Promnu si čelo. Co se to u všech pekel děje? Připadá mi, jako by se mi už podruhé během jediné noci celý život převrátil vzhůru nohama. Polknu. Cítím se, jako by mě právě uvrhla do obrovské zející jámy prázdnoty. Nemůžu tomu uvěřit a zároveň je mi jasné, co to znamená. Sklopím zrak ke psaní, abych si ho mohla znovu přečíst.

„Požádal tě o ruku jen pár hodin po babiččině smrti,“ upozorním ji. Čas tedy rozhodně neztrácí, to se tomu parchantovi musí nechat. „Copak jsem tu jediná, kdo si myslí, že takhle dobrý muž nejedná?“

Tabra zaváhá jen na okamžik. „Ano, ale *on* ji nezabil. Zemřela stářím a nemocí. A víš, jaká byla. Jsem si jistá, že odmítala každý jeho pokus zahojit trhlinu mezi našimi panstvími.“

A jistě k tomu měla dobrý důvod. Zmocní se mě neblahé tušení. Skloním pohled zpátky k dopisu.

Vstupme společně do nové éry. V důvěře, že budu vítán, posílám tento list jen pár hodin před svým příjezdem. Těším se na osobní setkání a modlím se ke všem bohyním, aby vaše odpověď byla ano.

S nejhlubší úctou

Eidolon Calix I., král Tyndry

Narovnám se, jako by mi Omma znovu přivázala záda k bambusové tyči, jako to dělávala na hodinách správného držení těla. On jede *sem*? „Ale nepřijmeš ho, že ne?“

Tabra stáhne rty do tenké čárky – najednou mi tolik připomíná naši babičku. „Nemohu si přece dovolit urazit vládce nejmocnějšího panství v celé Nově. Ne když nikdo kromě nás neví, jakou roli sehrál v naší nástupnické linii.“

Zatraceně. Chce se mi zakřičet, že je přece královna, a tak si může dělat, co se jí zlíbí. Ale má pravdu. Před okolním světem musíme udržet dekorum, a tím pádem nemám na výběr ani já. Královny si přece bral jen potají. Uprostřed korunovace, kdy se všechny oči budou upírat jen na Tabru, by si netroufl to udělat. Aspoň v to musím doufat. Nehodlám dopustit, aby ji unesl a rozřezal na milion malých kousků.

Tabra si narovná ramena, aniž by tušila, kam se ubírají moje myšlenky. „Já... měla bych se s tím setkat a sama se rozhodnout, jestli uvěřím příběhům, které nám o něm vyprávěli.“

Jen stěží potlačím záupnění. Tabra má čisté, důvěřivé srdce – ale přece nemůže být tak naivní. Eidolon je zrůda. Je horší než Požírači, protože si sám vybral, jaký bude. To nám říkali celý život.

„Ty těm příběhům nevěříš?“ zeptám se pomalu, opatrně.

Chápu to pokušení. Co když nám babička s Ommou celý život vtloukaly do hlavy lži, jen aby nás držely ve strachu a ochotě udělat cokoli, abychom „ochránily panství“?

Dokážu si to představit... ale nevěřím tomu. Kdyby to byla pravda, samy by žily jiné životy. A navíc – nejsem si jistá, že bych zvládla další zásadní změnu během jediné noci.

Tabra si povzdechne a její výraz ztvárňuje. Rázem působí starší – jako by ji váha koruny už teď unavovala. „Nevím. Možná. Myslím, že babička i Omma těm příběhům věřily, stejně jako kdysi jejich babička a její sestra. A královny opravdu *mizely*. Ty a já jsme tím, čím jsme, z nějakého důvodu. Ale Aryd trpí. A on je bohatý. Mocný. Lepší mít ho za spojence než jako nepřítele.“

Skvělé. Spojenectví s nejhorším Enfernae, jaký se kdy narodil. Pravděpodobně jednu z nás zabije. To určitě všechno vyřeší.

Jenže... ona se tak docela nemýlí.

Podívám se na dopis, na amulet, který svírá v ruce, na sestřinu tvář. Vidím, že ji nepřesvědčím – a to mě děsí. Copak už se mění v babičku? Musím na to jít opatrně.

Vždycky jsem Tabru příliš chránila, ale tentokrát je v tom víc. Část mě by chtěla věřit, že má pravdu. Že by Aryd mohl znovu vzkvétat. Kvůli Enoře. „Dobře. Ale budeme se držet plánu. Na recepci před korunovací budu já. Setkám se s ním jako první. On to nepozná. A jestli mě nezabije nebo neunes-“

Vrhne se ke mně a sevře mi dlaně do svých. „Neudělá to,“ trvá na svém. „Vím to. Chce mír. Stejně jako my.“

A zase je tu to její měkké srdce. Jednou přijde den, kdy za něj jedna z nás zaplatí životem. „Doufám, že se nepleteš.“

Jen doufejme, že ten den nenastal dnes.

7 NEKŘIČ

Když mi Achlys upravuje šaty, napadne mě, že ostatní služebné v místnosti nemají tušení, že neobléká jejich skutečnou paní.

„Stýská se ti po Tropikis?“ zavedu řeč na její rodné panství. Nikdy předtím jsem se jí na to nezeptala a najednou mi připadá, že jsem v tomto ohledu selhala.

Achlys na okamžik znehybní a pohlédne na mě, načež se znovu pustí do práce. „Chybí mi řeky a to, jak se všechno zelená,“ zasteskuje si. „Tady je to tak suché –“

Jedna z ostatních služebných si odfrkne.

„Máš pravdu,“ souhlasím a ony se spěšně znovu ponoří do práce – nikdo by si netroufl odporovat budoucí královně.

Achlys mě odmění vděčným pohledem, ale pak se mezi námi opět rozhostí ticho. Tabra se schovává v naší zahradě s Eidolonovým darem. Dnes z něj téměř nespustila oči.

Hodně mě to zneklidňuje. Přeshlápnu. Něco s ní není v pořádku – jen nedokážu přesně říct co.

„Stůjte klidně, domino,“ napomene mě Achlys jemně. „Když tohle neudělám správně, tak z těch šatů vypadnete,“ vysvětlí a významně mi pohlédne do výstřihu, přestože problém spočívá spíš v samotných šatech. Pro tuhle příležitost bych si dokázala představit něco vhodnějšího – a v duchu si poznamenám, že musím požádat Achlys, aby si promluvila se švadlenou.

Oděv, který mi pro dnešní večer určili, se skládá z několika vrstev, z nichž každá představuje poctu jednomu ze šesti panství. Šaty mají symbolizovat, že královská moc je posvěcena všemi bohyněmi. Celek pak korunuje korálový svrchní díl se složitým límcem z barevných sklíček, jež pocházejí ze všech koutů Arydu – modré, černé, zelené, červené a bílé. Ozdoby jemně cinkají pokaždé, když se pohnu.

Vzhledem k tomu, že se celá třesu, možná nešlo o nejšťastnější volbu.

Vlasy mi vyčesali do složitého uzlu, díky němuž mě v závěru večera určitě nemine bolehlav. Líčení přichází jako poslední: třpytivý prach ze Solných věží ve všech barvách duhy místo stínů, zdravíčko na tváře, okrové rty. Holou kůži ramen zdobí poprašek měděných šupinek. Jako třešničku na dortu mi na vnitřní koutky očí přilepili dva lesklé, do plocha opracované úlomky onyxu.

Korunu vynechali – na tu dojde až později.

Pohřeb se bude konat až po korunovaci – trůn totiž nesmí zůstat bez královny, ani kdyby měla být mrtvá.

„Hotovo, domino,“ oznámí Achlys a opatrně mě otočí k vysoké obsidiánové desce v rohu Tabřiny komnaty, která slouží jako zrcadlo.

Zákon ve všech panstvích zakazuje skla větší než dlaň – jedinou výjimku představují chrámy. Ve skle se totiž skrývá příliš velké nebezpečí. Přestože skleněné portály v chrámech ještě nikdy nikdo nedokázal napodobit, zákon praví, že žádné Imperium nesmí proměnit běžné sklo ve vlastní tajný portál.

Mohla by tím začít invaze – nebo něco horšího.

Naše skleněné zdi jsou jiné a možná, že je právě tak vytvořila bohyně. Neodrážejí obraz, takže nemohou fungovat jako portál. Lidé už se o to pokoušeli. Mě nevyjímaje.

Prohlížím si svůj rozmazaný odraz.

Dívka, která se na mě dívá, oplývá krásou – zdobí ji rty, jež mi vzhledem k tomu, jak kritická k sobě dovedu být, připadají příliš plné, ebonové vlasy lesknoucí se ve světle olejových lamp a košů s ohněm, které osvětlují Tabřin pokoj, oči, jež mohou být hluboce tajemné a zároveň žhavé jako uhlíky. Tahle žena oplývá krásou... ale jsem to já. Nikdy to nebudu já.

Ano, Tabra a já máme stejnou tvář. Jenže kromě ostře řezané brady s nepatrným důlkem uprostřed, jež ukazuje na určitou tvrdohlavost, je ta žena v odrazu víc moje sestra – majestátní od hlavy až k patě. Taková já nikdy nebudu. Já sloužím jen jako návnada.

Prosím, ať mě nezabije.

Achlys zvedne obočí, rty stažené obavami, a já se od odrazu odvrátím.

„Nádhera,“ vydechnu, abych co nejlaskavěji pochválila všechny v místnosti – přesně tak, jak by to udělala Tabra. „Překonalyste se.“

Achlys spokojeně přikývne. „Dám vědět vizírům, že jste na cestě,“ řekne a vyžene ostatní ven.

Vtom ke mně dolehne Tabřin hlas: „Ukaž se mi,“ vybídne mě. Otočím se a spatřím ji, jak vykukuje z naší zahrady. V prstech svírá blyštivý dar od Eidolona. Zkoušela si ho dát na krk, což jsem jí rázně zadržela, ale přesto jej po celou dobu nepustila. Nelíbí se mi to, ale nic nenamítám. Už jsme se jednou pohádaly a tuhle bitvu jsem vyhrála. Aspoň myslím.

Raději se tedy postavím, aby si mě mohla naposledy prohlédnout. Je to takový náš rituál. Tabra mě přejede pohledem a jako vždy se zastaví u mé pravé ruky. Zacuká jí v koutku úst. „Kde máš pečetní prsten?“

Obě nosíme pečetní prsten s královským znakem Arydu – nápadnou kobrou v písečných dunách –, ale místo abychom si ho neustále předávaly a riskovaly, že ho ztratíme, babička nám každé dala vlastní. Já ten svůj vždycky „zapomenu“, abych měla důvod vrátit se do komnaty a schovat si na těle nůž nebo dva – což před služebnictvem vážně nejde.

Když se ve svém pokoji ozbrojím, pohledem zavadím o šaty, v nichž jsem přišla, a zašátrám v kapse pro prsten. Pak se ale zamračím, protože nahmatám ještě něco dalšího.

Vytáhnu ruku a pohlédnu do dlaně, v níž kromě prstenu leží taky Ommin amulet.

Rozbuší se mi srdce. Taková náhoda – vždyť stejný předmět právě svírá v ruce i má sestra.

Zableskne se na mě, když přejedu palcem po zubatém bílém skle, které je nečekaně hladké na dotek. Omma ten náhrdelník nosila, co si

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Koruna lhářů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.